

„Всѣки пжтъ, когато умре нѣкое добро дѣте, ангелъ божи слиза на земята, взема мрът-

ста, дѣто откъсва по една китка отъ цвѣтята. Тия цвѣта той отнася на небето при Бога, та да цвѣтятъ тамъ по-хубаво, отколкото на земята. Милостивиятъ Богъ притиска всички цвѣта до сърдцето си, а това цвѣте, което му хареса най-много, Той цѣлува: то добива гласъ и започва да пѣе заедно съ другитѣ ангели“.

Тѣй говорѣше единъ ангелъ Божи на едно умрѣло дѣте, което носѣше на небето, и то го слушаше като на сънь. Тѣ пролетѣха надъ всички мѣста, дѣто дѣтето обичаше да играе, и видѣха градини съ разкошни цвѣта.

„Кои отъ тия цвѣта да вземемъ?“ попита ангелѣтъ.

Наблизс растѣше стройна, хубава роза, но нѣкоя зла ржка бѣше счупила нейното стебло и всичкитѣ ѣ клонки съ полуразпукнали пжпки висѣха изсѣхнали.

„Бѣдниятъ храстъ!“ каза дѣтето. „Вземи го, нека се разделени и разцвѣти тамъ, при Бога“.

Ангелѣтъ взе розата, слѣдъ това цѣлуна дѣтето и то поразтвори очитѣ си. Тѣ нажсаха много хубави градински цвѣта, и взеха съ себе си прѣзрѣното жълтурче и простата теменужка.

„Сега колко много цвѣта имаме!“ каза дѣтето. Ангелѣтъ кивна съ глава; той не бѣше още полетѣлъ къмъ Бога.

вото дѣте на ржцѣ, разперя голѣмитѣ си бѣли крилѣ и лети по всички любими на дѣтето мѣ-

Бѣше вече нощъ и дълбоко мълчание царуваше наоколо. Тѣ се позабавиха въ заспа-